

el **18** de juny

pel dret a l'autodeterminació
diguem

NO

Publicació especial de **L'ACCENT** per la Campanya Diguem No

DISTRIBUCIÓ GRATUÏTA | PUBLICACIÓ ESPECIAL REFERENDUM 18 DE JUNY | 30.000 EXEMPLARS | L'ACCENT, PERIÒDIC POPULAR DELS PAÏSOS CATALANS

Per què diem no a l'Estatut?

Davant del procés de reforma estatutària que ha viscut el nostre país els darrers mesos, més d'un centenar d'entitats polítiques i socials ens hem agrupat a la Campanya Diguem No per rebutjar el text que haurem de votar el 18 de juny.

Rebutgem l'Estatut tant pel seu contingut com pel procés que ha seguit la seva aprovació. D'una banda, rebutgem les ingerències de Madrid que ens impedeixen a les catalanes i catalans decidir lliurement el nostre futur.

I d'una altra banda, no estem d'acord amb un text que hipotecarà el futur del nostre país perquè ens impedirà exercir el dret a l'autodeterminació i no posarà les garanties per assegurar un futur digne per a les treballadores i treballadors (no impedirà la precarietat laboral, ni la deslocalització de les empreses ni

permetrà crear un marc català de relacions laborals). Així mateix, l'Estatut que ens proposen no crea les eines per evitar que disminueixi l'ús social del català ni perquè els nous immigrants s'incorporin a la societat catalana. Sobre la destrucció del territori, amb el nou text no disposarem de capacitat per evitar que l'especulació urbanística segueixi depradant les nostres comarques.

En aquesta revista trobareu explicades les raons per les quals demanem el vot negatiu el dia 18. Estem convençudes i convençuts que la victòria del 'no' és la garantia per tal de poder construir uns Països Catalans lliures i socialment justos, sostenibles i solidaris.

**El 'no' ens permet caminar,
el 'no' ens obre
les portes del futur.**

LES RAONS DEL NO

1. Ha estat un procés estatutari sotmès als dictats de l'Estat espanyol, condicionat per la intolerància espanyolista i pel servilisme de la classe política catalana.
2. Amb aquest Estatut, substancialment, no canvia res en els grans temes essencials per al nostre poble. L'Estatut no reconeix el dret de les classes populars catalanes a decidir el nostre futur en aspectes bàsics: immigració, recursos naturals, relacions laborals, justícia, espai comunicacional, infraestructures, sanitat, cultura, esport, representació internacional...
3. Continuem regits per les limitacions de la Constitució espanyola de 1978 (que imposa la nació espanyola, la monarquia i l'exèrcit, que discrimina les llengües no castellanes i nega el dret d'Autodeterminació)
4. Som un poble lliure que ens hem governat durant segles i tenim uns drets històrics que no poden ser trepitjats. Per tant, no acceptem un text esquifit i retallat al gust de Madrid, perquè això representaria acceptar les greus limitacions democràtiques existents a l'Estat espanyol.
5. Perpetua l'espòli fiscal, la qual cosa deixa el benestar i la cohesió social en mans dels governs espanyols.
6. Per afirmar i dir sí a la Nació catalana, cal dir NO a un Estatut que ens tracta com a una regió.
7. És l'Estatut de la subordinació. La submissió no té futur. Els ciutadans i les ciutadanes ja no acceptem l'argument de la por i de la resignació. El NO a l'Estatut és la clau de la nostra llibertat, perquè el dret de decidir és el camí de futur.
8. El NO és el vot de la dignitat i una opció de futur: per l'Autodeterminació, perquè som una nació, pels Països Catalans i pels Drets Socials!

ENTREVISTA

"Votar 'no' permetrà iniciar una nova etapa per exercir el dret a decidir"

Carles Riera és portaveu de la Campanya Diguem No. A l'entrevista que li fem a la contraportada exposa els motius de la campanya per rebutjar l'Estatut que votarem el 18 de juny. Riera destaca que el rebuig al text estatutari obrirà una nova etapa política que ha de permetre que "sectors significatius del nostre poble comencem a autoorganitzar-nos per exercir efectivament el dret de decidir"

>>> Contraportada 8

SUMARI

Argumentari per dir NO

La Campanya Diguem No neix com a campanya oberta i transversal, és l'expressió de la unitat d'acció de les persones i dels col·lectius que refusen l'Estatut d'Autonomia. No anirem a remolc de cap partit i proposem un NO sobiranista i d'esquerres, per l'Autodeterminació, perquè som una Nació, pels Països Catalans i pels Drets Socials.

>> Pàgina 3

Pels drets dels immigrants

La incorporació de les persones immigrades als nostres pobles i ciutats és, a hores d'ara, un dels majors reptes als quals s'enfronten les classes populars catalanes. Per aconseguir acomodar i facilitar la relació entre totes les persones que viuen i treballen als Països Catalans, cal mantenir i augmentar la cohesió social i popular i assegurar la incorporació dels nous veïns, en condicions d'igualtat, a tots els aspectes de la vida col·lectiva.

>> Pàgina 5

En defensa de l'ús social del català

L'Estatut que votarem el 18 de juny no garanteix el futur de la nostra llengua, ja que no posa les eines per assegurar-ne la pervivència.

>> Pàgina 5

El treball

Malgrat les limitacions d'un marc autonòmic, l'Estatut hauria pogut fer un pas endavant en el model de benestar i en el marc català de relacions laborals. Però en aquest estatut que se'n sotmet a referèndum no hi ha res de tot això.

>> Pàgina 6

Actes

En aquestes pàgines podreu trobar el llistat d'actes de rebuig a l'Estatut organitzats pels comitès locals de la campanya Diguem No arreu del territori. Gairebé totes les comarques del Principat de Catalunya acullen actes de denúncia d'un Estatut que ens hipoteca el futur.

>> Pàgina 7

El 'no' ens obre les portes del futur

Més d'un centenar d'entitats d'arreu dels Països Catalans van constituir el passat mes d'abril la Campanya Diguem No, que agrupa col·lectius i organitzacions de l'esquerra independentista, de l'esquerra alternativa, sindicats i grups de defensa de la llengua i la cultura catalanes.

La campanya ha assumit com a lema "Pel nostre futur, diguem NO a l'Estatut" i els motius comuns que han impulsat la constitució de la campanya són la defensa del dret a l'autodeterminació, la reivindicació del reconeixement que som una nació i de la territorialitat dels Països Cata-

lans, i la reivindicació dels drets socials.

Segons els portaveus de la campanya, cap d'aquests drets queda recollit per la proposta de nou Estatut d'Autonomia que votarem el proper 18 de juny, i és per això que consideren que cal anar a les urnes a votar contra un text que no resol cap dels problemes que té la societat catalana: precarietat laboral, atur, deslocalitzacions d'empreses, depredació del territori, especulació urbanística, reducció de l'ús social del català o dificultat d'incorporació dels immigrants a la nostra societat. A més, des-

taquen que si aquest Estatut s'aprova deixarà tancada la possibilitat que els Països Catalans construïm lliurement el nostre futur durant 25 anys més. Per tant, entenen que un 'sí' hipotecaria el futur del país i de les noves generacions. En aquest sentit, els portaveus asseguren que "el 'no' ens permet avançar, el 'no' obre les portes del futur".

Aquesta plataforma va ser impulsada per la Campanya Unitària per l'Autodeterminació -formada per més de 200 col·lectius de l'esquerra independentista- i per algunes entitats de la Plataforma pel Dret a Decidir i va fer la seva presentació pública el passat 4 de maig.

La campanya ha creat comitès locals arreu del territori, que ja han començat les seves activitats amb l'organització de diverses presentacions de la campanya i actes diversos de rebuig al text estatutari.

Recentment, després de diverses setmanes de debats sobre la forma de rebutjar l'Estatut (amb el 'No', amb el blanc o amb el nul) la Plataforma pel Dret a Decidir també s'ha posicionat per demanar el 'No' al referèndum. Aquesta plataforma vincula bona part de les seves crítiques a l'Estatut que se sotmetrà a referèndum al fet que la proposta que havia sortit del Parlament de Catalunya ha estat substancialment retallada a Madrid.

"L'Estatut no satisfà les expectatives de sobirania nacional del nostre poble"

La campanya Diguem No es va presentar en una roda de premsa a Barcelona el passat 4 de maig. Als portaveus de la campanya també els acompanyava l'escriptor Julià de Jòdar i el dirigent pagès Pep Riera. Tots ells van exposar els motius que han impulsat el centenar llarg d'entitats adherides a la campanya a impulsar el rebuig al text estatutari.

El portaveu de la campanya, Carles Riera, va subratllar durant la roda de premsa que l'objectiu d'aquesta campanya unitària "és derrotar el sí perquè el nou text no prosperi". Segons Riera, aquest és un "objectiu possible perquè tenim molts indicis que el 'no' és un posicionament que va augmentant dia rera dia". I va afegir que "aquest Estatut no satisfà les expectatives de sobirania nacional del nostre poble, sinó que és un impediment per endegar un procés d'autodeterminació i, per tant, és un bon Estatut per Espanya". Així mateix, el portaveu va assegurar que "és un 'no' que va contra la classe política catalana, que ha anat de renúncia en renúncia i ni tan sols ha respectat l'acord del 30 de setembre".

Una altra de les portaveus, Blanca Serra, va destacar que un hipo-

tètic triomf del 'no' és una "victòria de la regeneració política i un toc d'atenció als qui consoliden la nostra subordinació a Espanya". Serra va explicar que s'oposen al nou Estatut perquè no contempla que "som una nació, impedeix el dret a l'autodeterminació, oblida la territorialitat dels Països Catalans i no té en compte drets socials fonamentals". D'altra banda, Xevi Safont, de la CUP de Mataró, va ressaltar que "ens trobem en una segona transició, on el gran protagonista és la societat civil, que ha perdut la por i és capaç d'exigir el dret a l'autodeterminació". Finalment, l'escriptor Julià de Jòdar va afirmar que la "consciència popular està fent moure els polítics", la qual cosa confirma la importància de la societat civil en la presa de decisions". Finalment, des del món de la pagesia Pep Riera va assegurar que el 'no' és un "acte de dignitat perquè no volem ser tractats com un ramat de xais" i perquè "volem passar de ser súbdits a ciutadans".

La roda de premsa va ser el tret de sortida de les desenes d'actes que la Campanya Diguem No organitza per explicar els motius que els han portat a demanar el 'no' el dia 18 de juny.

Moviment autodeterminista

El moviment que agrupa les entitats

"La campanya ha creat comitès locals arreu del territori, que ja han començat les seves activitats amb l'organització de presentacions i actes diversos de rebuig al text estatutari"

que treballen conjuntament en la Campanya Diguem No es va començar a visibilitzar els passats 11 i 18 de febrer, quan

Milers de persones s'han manifestat els darrers mesos pel reconeixement de Catalunya com a nació

dues manifestacions van recórrer el centre de Barcelona. La primera estava impulsada per la Campanya Unitària per l'Autodeterminació -que agrupa més de 200 organitzacions de l'esquerra independentista- i anava encapçalada per una pancarta que reivindicava el dret a l'autodeterminació dels Països Catalans. La segona tothom ha coincidit a qualificar-la d'històrica perquè va concentrar centenars de milers de persones sota el lema "Som una nació i tenim el dret de decidir".

La redacció definitiva del text estatutari que se sotmet a referèndum el proper 18 de juny no satisfà ni els que ja havien criticat l'Estatut del 30 de setembre -l'esquerra independentista- perquè no recollia el dret a l'autodeterminació i no garantia un futur digne per a les treballadores i treballadors, ni els que van criticar les retallades que ha patit el text en el seu pas per Madrid. Finalment, s'han constituït dos espais de rebuig: la campanya Diguem No i la Plataforma pel Dret a Decidir, que -tot i que mantenen

graus diferents d'oposició al text estatutari- treballen de manera coordinada i complementària per defensar el

"La redacció definitiva del text estatutari no satisfà ni els que ja havien criticat l'Estatut del 30 de setembre ni els que van criticar les retallades que ha patit el text en el seu pas per Madrid"

dret de les catalanes i els catalans a decidir lliurement el propi futur, a autodeterminar-se.

L'ACCENT

Número especial. Tirada: 30.000 exemplars Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.
Redacció València: Carrer de Ripalda, 20, baixos, 46003 València
Redacció Barcelona: Carrer de Virtut, 14, baixos, 08012 Barcelona
Adreça electrònica: l'accent@accent.info
Subscripcions: 646 98 16 97
Distribució: 615 54 47
Publicitat: 616 07 33 28.

Consell de Redacció Coordinació: Andreu Ginés, Arnau Urgell.
Països Catalans: Laia Altarrriba, Joan Buades, Jaume Calafell, Martí Cirici, Guillel Colom, Laia Creus, Irene Jaume, Miquel Serra, Aure Silvestre, Arnau Urgell.
Economia: Andreu Ginés, Alex Tisminețky.
Internacional: Juanjo Garcia, Sònia Jiménez Villanueva, Manel López.
Cul-

tura: Joan Sebastià Colomer, Jordi Garrigós, Hector Serra, Josep Maria Soler, Pau Tobar.
Correcció: Mercè Mauri.
Edició gràfica: Florian Osuch, Alex Tisminețky.
Secció Gràfica: Oriol Clavera, Mireia Comas, Oriol Díez.
Distribució: Oriol Capdevila, Martí Gutiérrez, Martí Urgell.
Col·laboradors: Ester de Pablo, Manolo Tomás

Argumentari per dir NO a l'Estatut

La Campanya Diguem No neix com a campanya oberta i transversal, és l'expressió de la unitat d'acció de les persones i dels col·lectius que refusem l'Estatut d'Autonomia. No anirem a remolc de cap partit i proposem un NO sobiranista i d'esquerres, per l'Autodeterminació, perquè som una Nació, pels Països Catalans i pels Drets Socials.

LES RAONS DEL NO

Crítica a un procés estatutari dictat per l'Estat espanyol

1. El procés d'elaboració estatutari ha posat de manifest **la deslegitimació de la classe política catalana**. Les cúpules dels partits i dels sindicats institucionals han cedit a les pressions de Madrid, dels poders mediàtics i econòmics. El resultat: un estatut igual d'esquifit que el de 1979 (sense sobirania nacional ni fiscal, sense el reconeixement de la unitat dels Països Catalans, sense un marc català de relacions laborals i sense l'oficialitat única del català).

2. La proposta d'Estatut que finalment es votarà és una **imposició partidista, d'una classe política venuda als interessos privats**, que ha acceptat sotmetre's als límits de la Constitució espan-

yola de 1978. La "nació espanyola" continua sent l'única dipositària de la sobirania, es nega l'existència del poble català com a subjecte de drets nacionals i, conseqüentment, no se'ns reconeix el Dret d'Autodeterminació.

3. D'ençà que el Parlament de Catalunya aprovà el projecte d'Estatut del 30 de setembre, ja de per sí supeditat a la Constitució espanyola de 1978, ha quedat ben clar la nul·la voluntat d'entesa i les **greus limitacions democràtiques que existeixen a l'Estat espanyol**. L'acceptació d'un text esquifit i retallat, talla de soca-rel qualsevol projecte de convivència democràtica i plurinacional amb Espanya.

4. No podem acceptar la submissió, pactada d'esquenes a la voluntat del poble català, als dictats de la majoria imperant a l'Estat, perquè això **trenca amb les bases de la democràcia catalana** i de la nostra existència nacional.

5. L'actuació de la classe política governant ha demostrat la seva incapacitat, atès que ha continuat fent valer el **discurs de la por, de la resignació, del conformisme davant d'unes engrunes** que, l'experiència de 27 anys ens ho ha demostrat, sempre acaben sent insuficients per eixugar el dèficit fiscal. Amb tot plegat, els catalans i les catalanes ens trobem perjudicats pel que fa al benestar, la qualitat de vida i la cohesió social.

Ni nació, ni sobirania fiscal, ni drets socials

6. Si bé les cúpules dels grans sindicats avalen l'Estatut, adduint que "hi haurà algunes millores", entenem que estan enganyant als treballadors i a les treballadores, perquè **aquest projecte d'Estatut no inclou cap de les aspiracions ni proposades a favor de les quals ens vam manifestar al febrer passat**: no se'ns reconeix com a nació, no se'ns permet gestionar els nostres propis recursos, no ens dona dret a decidir en els afers socials més importants: immigració, relacions laborals, representa-

ció internacional, justícia, gestió d'infraestructures de comunicació, de sanitat, d'educació, de cultura i esport, d'espai comunicacional.

7. **No resol el problema del finançament**, perquè s'ha renunciat a una agència tributària pròpia i independent, perquè s'ha acceptat que cap dels impostos importants no sigui cedit íntegrament i que la capacitat de fixar normes en matèria fiscal resti a mans de l'Estat espanyol.

8. **La capacitat financera**, els nostres diners, de la qual en depèn el nostre benestar col·lectiu i la cohesió social dels nostres barris i ciutats, no està a les nostres mans sinó **a les mans de la voluntat del govern espanyol** del moment.

9. L'Estatut **perpetua l'espoli fiscal**, la qual cosa representa una hipoteca pel nostre futur econòmic, que perjudica als sectors socials més desfavorits del nostre país.

Comença una nova etapa als Països Catalans

10. Hi ha **una nova generació**, que es va manifestar massivament l'11 i el 18 de febrer passat, que ha donat vida a una munió de col·lectius i plataformes ciutadanes, que reclama anar més enllà de les limitacions estatutàries i que **ja no té por de dir les coses pel seu nom: "Som una Nació"** i no una regió d'Espanya.

11. Som a les portes d'un canvi social, que capgirarà els interessos establerts. Hi ha un gruix de persones, prou important dins de la societat catalana, que **no estem disposats a acceptar un text fet a la mida del Congrés de Diputats espanyol**, i que plantegem la necessitat de desempallegar-nos de l'Espanya de les Autonomies i exercir lliurement el Dret d'Autodeterminació.

12. Els estatuts són una fórmula gastada i que **no respecta la voluntat sobirana del poble català**.

13. Davant del fracàs dels estatuts, el triomf del NO servirà per retornar el protagonisme a la ciutadania, començar de nou i **engagar un procés d'Autodeterminació que ens doni la plena disposició sobre el nostre futur col·lectiu**. Els catalans i les catalanes ja no necessitem més estatuts, necessitem una Constitució que ens situï en igualtat de condicions respecte a la resta de pobles del món.

14. **El NO és un vot de futur, d'exigència democràtica, de reafirmació i dignitat nacional**.

Per l'Autodeterminació, Perquè som una nació
Pels Països Catalans, Pels Drets Socials
PEL NOSTRE FUTUR, DIGUEM NO A L'ESTATUT

L'ACCENT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ
Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromes amb la realitat dels Països Catalans

NOM i COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL i POBLACIÓ

TELÈFON i MAIL

TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ TRIMESTRAL (11,50 EUROS) SEMESTRAL (21 EUROS)

Envieu aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Virtut, 14 baixos, 08012 Barcelona // L'ACCENT, C. Ripalda, 20 baixos esquerra, 46003 València // truqueu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a subscripcions@laccent.info

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NOM DEL TITULAR

POBLACIÓ

ENTITAT OFICINA CONTROL NÚMERO DE COMPTE

Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció.

SIGNATURA

Diguem NO a l'Estatut

Isabel Clara-Simó

"El nostre dret a la diferència queda anoreat, i és per això que hem de dir que No"
Isabel Clara-Simó, escriptora

"Amb aquest nou estatut continuarà la precarietat laboral i continuaran els acomiadaments"
Diosdado Toledano, acomiadat de SEAT

"Els que demanen el sí són els mateixos que van aprovar i pactar un expedient de regulació d'ocupació que va acomiadar 660 treballadors. Per mi, aquesta gent no té cap credibilitat, i per això demano un No a aquest estatut"
Carlos García, acomiadat SEAT

"La llibertat no té graus, o se'n té o no se'n té"
Feliu Ventura, cantautor del País Valencià

"Votarem No perquè estem tips d'estatuts d'autonomia i l'únic referèndum que ens interessa és aquell en que s'ens reconegui el dret a l'autodeterminació"
August Gil Matamala, president d'Advocats Demòcrates Europa

"S'ha de dir NO a un estatut que no ens tracta amb justícia; per justícia social i per dignitat nacional, s'ha de dir No"
Joel Joan, actor

"L'estatut fragmenta la cultura i la nació catalanes, alhora que elititza l'ensenyament"
Georgina Monge, Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans

"Que després això que ha sigut votat pel Parlament de Catalunya no sigui ni considerat és escandalós i és inacceptable per algú que tingui un mínim de consciència nacional"

Josep Ma Terricabres, catedràtic de filosofia UdG

"Què volen? Una generació o dues més de gent mesella, fent la viu-viu, mentre perdem tots els trens, Espanya ens tritura, Europa ens ignora, i la globalització ens difumina?"
Julià de Jòdar, escriptor

"Aquesta broma de dir que el Parlament de Catalunya creu que, basant-se en una majoria de la població que som una nació, no serveix per a res i és clarament nefasta per als interessos del nostre país"
Vicent Partal, director de Vilaweb

"Nosaltres, els ciutadans de Catalunya no tindrem cap poder de decisió sobre com volem que sigui la gestió dels residus que nosaltres generem."

Eduardo Jiménez, de la Plataforma "Vallès Net"

"És tan greu la situació de crisi que vivim que valdria la pena que, en aquest estatut amb tants i tants articles, s'hagués dedicat una part important a definir una altra política agrària, territorial i mediambiental"

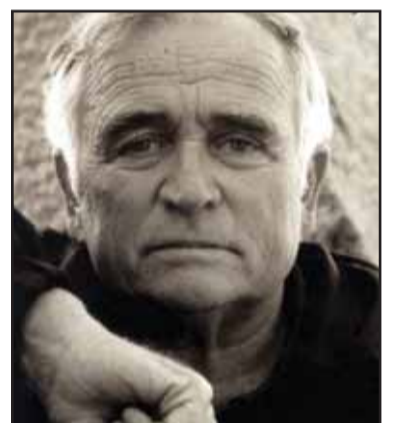
Pep Riera, pagès, ex-coordinador general d'UP

Josep Ma Terricabres

Vicent Partal

Pep Riera

Feliu Ventura

Joel Joan

Adhesions d'entitats a la Campanya Diguem NO

Acció Solidària-IGMAN, Alerta Solidària, Andalusia Libre, Associació Cultural Bullangues, Assemblea d'Unitat Popular Riudebitlles, Assemblea Independentista de Perafita, Assemblea Nord-Catalana (A.N-C), Assemblea pagesa (Maresme), Assemblea Revolucionària d'Artés, Associació Catalana de Premsa Jove i Comunicació, Associació cultural L'Alou (Vic), Associació Cultural l'Esquellot de Cardedeu, Associació Cultural La Fornal, Associació Fòrum Català Global 1714 (FOCG1714), Associació Joves de Tarragona, Associació Racó Català, Associació universitària Sin Vergüenza, Ateneu Art i Cultura (l'Escala), ateneu la polvora Mojà, Ateneu Popular La Pioixa (Bordils), BAS Ràdio, Bloc d'Estudiants Nacionalistes (BEN), BonRotllo.Cat, Brigada Catalana Venceremos, C.I.V "Col.lectiu independentista de la Vall d'Alba", CAJEI, Cal Mojà, calldetenes.com, Campanya Unitària per l'Autodeterminació, Candidatura d'Unitat Popular (Nacional), Casal Fèlix Cucurull (Mataró), Casal Despertaferro de Reus (Baix Camp), Casal Independentista de la Garrotxa, Casal Independentista El Forn (Girona), casal independentista el solc, , Casal Independentista l'Ocell Negre (Lleida), Casal Independentista Manel Viusà (Vic), Casal La Gallineta (Mollet del Vallès), Casal La Gallineta (Mollet), casal moragues, Casal Pere III - Ateneu de Balaguer, Casal Popular Bullangues, Casal Popular de Manlleu BOIRA BAIXA, Casal Popular de Tarragona, Sageta de Foc, Casal Popular i Independentista Quico Sabaté, Casal Popular l'Esquerda (Granollers), casal popular la Fadulla (Manresa), Casal Popular La Guitza (Sant Cugat del Vallès), Casal Popular La Traca de Cardedeu, Casal Popular La Traca de Cardedeu, Casal Popular LA TRACA de TONA, Casal Popular La Turba de Valls, Casal Panxo Berga, Catalunya 1640, Club Esportiu Despertaferro de Reus (Baix Camp), Col·lectiu Aleixarenc Torre Regina, Col·lectiu a les trinxeres, Col·lectiu de Suport de Celrà, Col·lectiu l'EINA Llinars del Vallès, Colla bastonera Quico Sabaté, Colla de Capgrossos de Perafita, Colla Grallera de les Corts, Col·lectiu cultural les Rieres Montgat, Col·lectiu cultural les Rieres Tiana, Col·lectiu d'Estudiants Contra la LOE, Col·lectiu Destorb (Llicà d'Avall), Col·lectiu Ecologista de la Vall de Calonge (Ateneu Popular de Calonge), Col·lectiu l'aixada-Torroella de Montgrí, Col·lectiu la falç del Pla de l'Estany, Coordinadora d'Associacions per la Llengua catalana (CAL), Coordinadora de Casals Tio Canya, Coordinadora Obrera Sindical (COS), Corrent Roja, Cullera Republicana, elsud.org, En Lluita, Endavant-OSAN, Escamots Catalans //// Supporters Països Catalans, Escampillem, Espai Jove de la Intersindical-CSC, Esquerra Republicana de Catalunya, Esquerra Unitària d'Argentera, Estelada 2014, Estudiants en Acció, Exèrcit del Fènix, Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya (FNEC), Fes-Ho-Cat, FocNou.Org Portal de Recursos de l'Esquerra Independentista, Fòrum Faustí Llaveries, Fòrum Republicà del Ges, Fundació Jordi Cases i Llebot, Geganter del carrer de la Riera (Vic), Gràcia Viva i Combativa, Grup Rural Independentista Llacunenc (GRILL), Heràldica Catalana, Independents per Mollet (IxM), Índex de blogs independentistes, Intersindical-CSC, JIM - Jovent Independentista de Malilla (València), jovent independentista de l'Altiplà (Moianès), Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya (JERC), Joventuts Isard, Joves valencians per la llengua, La Guineu d'Ocata, La malla comunitària, La Torxa - Zitzània Cultural, Les Corts, Cultura i Progrès, Lillet Rebel, llucmajorpoble.com, Lluita Internacionalista, Lobby per la independència, MAPA - Moviment Arenyenc per a l'Autodeterminació, Maulets el jovent independentista revolucionari, Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya, Moviment de Defensa de la Terra (MDT), Olla de Grills, Pareres Parelladas, Penya Golfus de Roses, Plataforma de l'Altiplà pel no a l'Estatut (Moianès), Revolta Global, revolucio.org :: Contrainformació, Rojos/Roges d'EUia, Sindicalistes pel NO, Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC), Societat d'Ensenyants de matemàtiques del Garraf, Solidaris amb Euskal Herria-PP.CC, Somieremcatalans.tk, Terra i Llibertat, USEC/Federació de Serveis de la Intersindical-CSC, Vigatans 1705, Web Catalunya 1714, WEB STAP la Web del Poble de Sant Andreu de Palomar.

Tancada d'immigrants en defensa dels seus drets a la catedral de Barcelona // FOTO: Mireia Comas

Diguem NO a l'Estatut en defensa dels drets dels immigrants

La incorporació de les persones immigrades als nostres pobles i ciutats és, a hores d'ara, un dels majors reptes als quals s'enfronten les classes populars catalanes. Per aconseguir acomodar i facilitar la relació entre totes les persones que viuen i treballen als Països Catalans, cal mantenir i augmentar la cohesió social i popular i assegurar la incorporació dels nous veïns, en condicions d'igualtat, a tots els aspectes de la vida col·lectiva.

Amb el retòric objectiu de dotar el poble de Catalunya de tots els instruments necessaris perquè aquest procés fos possible i ràpid, s'encarava la

"A l'Estatut no s'especifica quin nivell de poder decisorí tindrà la Generalitat: l'Estat decidirà quan vol escoltar el que pugui opinar la Generalitat sobre immigració"

reforma de l'Estatut. Però, ni el text que va sortir del Parlament de Catalunya, ni molt menys el text estatutari que van pactar posteriorment a Madrid, no donen resposta a aquest repte en absolut.

L'Estatut reformat parla directament d'aquesta matèria a l'Article 138 del text i indirectament, dels drets i dels deures de les persones immigrades, al Capítol de Drets i Deures. Intenta definir allò que la Generalitat podrà fer (i sobretot, deixar de fer) en aquesta matèria.

Pel què fa a l'Article 138, la Generalitat de Catalunya:

1. No disposarà de cap competència

legislativa pròpia en matèria d'immigració, és a dir, no podrà fer lleis pròpies sobre cap dels aspectes fonamentals del fenomen (regulació de fluxos, controls d'entrada, permisos de treball, permisos de residència, etc).

2. No podrà participar de manera vinculant en el disseny de polítiques estatals d'immigració. Tan sols tindrà la possibilitat d'intervenir (a mode consultiu, és a dir, com ara) a través de la nova Comissió Bilateral en aquelles matèries considerades "d'especial transcendència". A l'Estatut, però, no s'especifica cap d'aquestes matèries, ni quin nivell de poder decisorí tindrà la Generalitat, és a dir: l'Estat decidirà quan vol o quan no vol escoltar el que pugui opinar la Generalitat en matèria d'immigració. Altre cop, res de nou.

3. Només tindrà les competències en l'execució de l'atorgament dels permisos de treball. És a dir que no podrà regular i només podrà portar a la pràctica la legislació que l'Estat espanyol haurà dissenyat i projectat. A més, aquesta competència executiva haurà de ser coordinada amb l'Estat espanyol.

4. La Generalitat ja està desenvolupant tots els aspectes inclosos al 138.1 (primera acollida, mesures per la integració, etc), presentats reiteradament als mitjans de comunicació com un gran avenç. I tots aquells aspectes que no està desenvolupant, també podrien haver-ho estat amb la legislació vigent.

Pel què fa al Capítol de Drets i Deures, l'Estatut:

1. No atorga cap mena de dret polític a les persones que fa anys que conviuen, treballen i paguen impostos amb nosaltres. De totes maneres tampoc podria fer-ho: la Constitució i les lleis espanyoles ho impedeixen.

2. Tan sols fa "declaracions d'intencions" en alguns articles. L'ampliació dels drets socials, culturals o polítics a totes les persones immigrades queda supeditada a les lleis fetes sobre el tema per l'Estat espanyol, que és l'administració que en té la competència exclusiva.

3. No crea cap marc de treball més avançat (o més igualitari) que l'existent a l'Estat espanyol en matèria de drets polítics, socials o culturals de les persones immigrades.

Per tant, tot allò que ens presenten com un dels avenços més importants del nou Estatut, és a dir, l'adquisició de suposades noves competències en el terreny de la immigració, resulta ser la metàfora perfecte de l'enorme engany que l'Estatut significa: cap competència legislativa (cap poder de decisió per Catalunya), descripció d'actuacions que ja s'estan

"Cal votar 'no' per tal de rebutjar un text que no posa els mecanismes que garanteixin la incorporació de les persones immigrades a la nostra societat en igualtat de condicions que la resta de la ciutadania"

duent a terme com si fossin noves i tan sols una petita participació, amb la vigilància i la concurrència de l'estat espanyol, en la posada en pràctica de polítiques que tampoc haurem pogut dissenyar.

Davant d'aquesta realitat, animem a anar a les urnes el dia 18 i votar 'no' per tal de rebutjar un text que no posa els mecanismes que garanteixin la incorporació de les persones immigrades a la nostra societat en igualtat de condicions que la resta de la ciutadania.

LLENGUA

No es reconeix el català com a única llengua oficial

En el text aprovat pel Parlament del Principat de Catalunya, el 30 de setembre de 2005, la inclusió del "deure de conèixer les dues llengües oficials" en l'article 6.2 és, doncs, l'equiparació jurídica dels drets i deures dels ciutadans en relació amb les dues llengües oficials, que avui ja disposa -amb una fórmula més ambigua- l'apartat tercer de l'article 3 de l'Estatut de 1979.

En el text aprovat al Congrés dels Diputats, el 30 de març de 2006, s'ha mantingut el deure de coneixement, però el precepte ha sofert dues modificacions. La primera és la substitució de "totes les persones a Catalunya" per "els ciutadans de Catalunya" com a destinatari del deure de coneixement. La segona modificació, més rellevant, comporta inserir en l'article 6 una cita de l'article 32, amb l'alteració de la literalitat del darrer en dir que "no pot existir discriminació per l'ús d'una o altra llengua oficial". Al mateix temps, de l'article 32 s'ha eliminat l'incís final que establia la validesa i eficàcia dels actes jurídics fets en les dues llengües oficials "sense que se'n pugui al·legar desconeixement".

Això darrer fa sospitar que aquests canvis obeeixen a una intenció de desvirtuar en la pràctica el deure establert.

Tanmateix, la CAL -Coordinadora d'Associacions per la Llengua- entén que l'Estatut només s'hauria d'ocupar del català. Del castellà ja se n'ocupa prou la Constitució espanyola. Tenint presents exemples com els de Suïssa, Canadà, Bèlgica o el mateix Estatut de Núria de 1931, on la única oficialitat del català ja era recollida:

Art.5. "La llengua catalana serà l'oficial a Catalunya, però en les seves relacions amb el Govern de la República serà oficial la llengua castellana."

En J.M. Terricabras ha sintetitzat en cinc raons el perquè de l'única oficialitat del català:

1) L'oficialitat única és un bon mitjà per defensar una llengua. No en garanteix la supervivència (pensem en el cas d'Andorra), però en força la presència i l'ús.

2) La llengua oficial d'un país serveix per a la confluència dels seus ciutadans. El català no ha de ser només la llengua pròpia de Catalunya, sinó també la llengua comuna dels catalans.

3) Com tothom, amb la llengua ens hi juguem moltes coses (cultura, història, presència en el món, etc.) que han de quedar en un primer pla, en el primer pla oficial.

4) L'oficialitat del català crearia situacions d'ús obligat de la llengua. La llibertat d'elecció de llengua és un mite. La llengua ens la trien les circumstàncies, fins i tot les del naixement. Per això s'han de crear situacions d'obligació de parlar el català, tal com hi ha situacions que obliguen a parlar altres llengües del món.

5) En resum: allò que es veu necessari, s'ha de fer. Si veiem necessari salvar el català, hem de posar els mitjans que ho facin possible. L'oficialitat única és un bon mitjà. El dia que el català esdevingués única llengua oficial en el territori del Principat, el castellà encara seria una llengua potentíssima, perquè la parlarien molts usuaris i continuaria tenint al darrere un poder social enorme, i el del mateix Estat espanyol. Aquesta mesura, no aniria contra l'ús del castellà, sinó que blindaria un espai important d'ús per al català. Si algú el vol defensar de debò, ha d'exigir que sigui única llengua oficial a Catalunya. En compartir l'oficialitat amb el castellà, el català juga, per demografia i poder, amb desavantatge i és condemnat a fer de comparsa.

El finançament, el gran parany del nou Estatut

Segons defensaven els seus impulsors, el nou model de finançament havia de ser el pal de paller de la reforma estatutària, l'eina que havia de reduir el dèficit fiscal, omplir de contingut les competències i fer efectius els drets socials. Ara la propaganda oficial, no para de repetir que el nou estatut representa una millora qualitativa respecte al vigent i garanteix a la Generalitat majors recursos i permet una millor prestació de serveis.

Cal dir, d'entrada, que la proposta aprovada pel Parlament el 30 de setembre quedava lluny del model de concert dels sistemes forals. Presentava, però, alguns elements nous que representaven, al menys, algun avenç en l'autonomia financera de la Generalitat. Aquests elements són els que han desaparegut o han quedat totalment desvirtuats després del pacte entre Mas i Zapatero i de la redacció definitiva del nou estatut.

Així, l'Agència Tributària que havia de recaptar tots els impostos suportats a Catalunya, es limitarà a gestionar els tributs propis i els cedits per l'Estat en la seva totalitat. En canvi, els impostos més significatius (IRPF, IVA,

Societats i Impostos especials), que representen més del 70% de la recaptació, continuaran en mans de l'Agència Tributària de l'Estat.

La capacitat normativa sobre tots

"els impostos més significatius (IRPF, IVA, Societats i Impostos especials), que representen més del 70% de la recaptació, continuaran en mans de l'Agència Tributària de l'Estat"

els impostos, plantejada per la proposta del Parlament, referida a tots els aspectes significatius (base imposable, tipus impositiu, exempcions, reduc-

cions i bonificacions), s'ha quedat en una promesa vaga d'ampliar la capacitat normativa en aquells impostos sobre els quals s'amplia el percentatge de participació de la Generalitat, mentre que l'Impost de Societats queda totalment en mans de l'Estat.

L'aportació catalana a les finances de l'Estat, segons la proposta del Parlament, feia una distinció entre el pagament pels serveis comuns no traspassats i l'aportació a la solidaritat, que havia de ser una quantitat negociada i establerta de forma prèvia en funció de diferents variables. El text aprovat per les Corts espanyoles segueix amb els mecanismes d'anivellament actuals, basats en el Fons de Suficiència i la valoració dels serveis traspassats a la Generalitat.

Si existia alguna esperança d'escapar al règim de finançament comú a totes les Comunitats Autònomes i d'establir un sistema de finançament singular per Catalunya, l'article 201 torna a consagrar la submissió a la LOFCA i l'article 206 deixa ben clar que els nivells de suficiència, solidaritat i anivellament seran fixats només per l'Estat. S'elimina així qualsevol possibili-

tat de relació bilateral Estat-Generalitat i serà el Govern central, en el marc del Consell General de Política Fiscal i Financera, qui determinarà els diners de què finalment podrà disposar la

"cal rebutjar aquest estatut que representa la continuïtat amb l'estatut del 79 i amb els mecanismes financers que consagren el dèficit fiscal i la insuficiència de recursos"

Generalitat.

Per tant, de canvi de model, res de res. S'argumenta, però, que amb la ces-

sió d'un percentatge major d'alguns impostos (com el 50% de l'IRPF i de l'IVA), la Generalitat augmentarà els seus recursos. Cap persona seriosa, però, pot donar xifres concretes.

No existeix, per tant, cap garantia d'un increment de recursos. L'experiència més recent indica que, fins i tot, podria succeir el contrari. Les successives cessions de participació a l'IRPF (a partir de 1993) i posteriorment, a l'IVA, han coincidit amb un augment desorbitat del dèficit fiscal de Catalunya.

Una altra suposada millora que convé desmitificar és la promesa d'equiparar les inversions de l'Estat a Catalunya amb l'aportació catalana al PIB. En primer lloc aquesta equiparació (limitada a un període de set anys) no s'aplicarà al Fons de Compensació Interterritorial (FCI), que està previst que augmenti significativament els pròxims anys, ni als recursos procedents de la Unió Europea. En segon lloc desapareixen de la proposta inicial la compensació del dèficit acumulat en matèria d'infraestructures i els recursos específics destinats al rescat dels peatges. Per últim, sabem, per experiència, que una cosa és l'obra pública pressupostada i una altra, molt diferent, és la realment executada.

En conclusió, cal rebutjar aquest estatut que representa la continuïtat amb l'estatut del 79 i amb els mecanismes financers que consagren el dèficit fiscal i la insuficiència de recursos per atendre les necessitats més urgents de la població.

Joan Fradera

El treball, les relacions laborals i l'Estatut

Tot i les limitacions d'entrada d'un marc autonòmic s'hauria pogut proposar fer un pas endavant en el model de benestar i en el marc català de relacions laborals; és a dir s'hauria pogut proposar:

- Potenciar Catalunya com a marc de negociació col·lectiva dotant-se d'unes regles de joc pròpies.
- Dotar-se d'un sistema d'indicadors, com ara l'IPC, propi.
- Competències plenes en serveis d'ocupació públics.
- Competències en mútues, cooperatives, immigració, Inspecció de Treball i
- Fixació del salari mínim interprofessional.
- Estatuts de personal propis per al personal funcionari docent, sanitari i de la justícia.
- Trencament de la caixa única de la Seguretat Social i gestió i fixació de pensions
- Però en aquest estatut que se'ns sotmet a referèndum no hi ha res de tot això.

9 MOTIUS PER DIR QUE NO

1.- MARC CATALÀ DE RELACIONS LABORALS

No hi ha cap referència explícita a la competència exclusiva en "la determinació d'un marc de relacions laborals propi" i l'article 170 està dedicat a explicitar que la Generalitat serà un pur instrument per vehicular les polítiques espanyoles que fan al cas.

2.- MÚTUES

Han quedat molt restringides i quasi reduïdes al testimonialisme les competències del govern català en relació a les mútues d'accidents de treball i malalties professionals.

3.- SEURETAT SOCIAL

L'estatut de la Moncloa ha fet uns retalls brutals i només reconeix algun paper a la Generalitat: "competència compartida en matèria de seguretat social, respectant els principis d'unitat econòmica patrimonial i de solidaritat financera".

4.- PENSIONS

Només queda recollida la capacitat de reconèixer i gestionar les pensions no contributives.

5.- FORMACIÓ

La Generalitat només podrà "executar" el que li

manin des de l'estat i "participar" en els plans i les activitats que superin el marc territorial.

6.- INSPECCIÓ DE TREBALL

S'ha retallat la competència exclusiva i tot queda sotmès a la normativa estatal. Només es contempla transferir la gestió dels funcionaris de la inspecció de treball.

7.- FINANÇAMENT

Catalunya es queda sense un model propi i necessari per acabar amb l'espoli fiscal i l'històric dèficit de benestar dels catalanes i catalanes més desfavorits.

8.- SOM UNA NACIÓ I TENIM EL DRET DE DECIDIR

Com a conseqüència de no reconèixer la nostra condició política de nació, els treballadors i treballadores no som subjectes de cap dret ni se'ns reconeix una capacitat pròpia en terrenys com els del treball, les polítiques d'estrangeria, les polítiques industrials, de treball a la pagesia i als serveis, ni tenim una veu pròpia al món en aquests terrenys.

9.- UN TRÀMIT INACCEPTABLE I INDIGNE

Aquest estatut és resultat d'unes pactes inacceptables i indignes i els dirigents polítics que els han elaborat i acceptat mereixen que amb el nostre NO els enviem a l'atur polític i a la jubilació anticipada sense recol·locació ni indemnització de cap mena.

Actes de rebuig a l'Estatut organitzats pels comitès locals de la campanya Diguem No

Principals activitats de campanya

31 de maig

GIRONA: Roda de premsa de presentació de la campanya Diguem No a les comarques gironines. 11h. al Col·legi de Periodistes.

1 de juny

MATARÓ: "Les raons del No", amb Blanca Serra i Xevi Safont, de la campanya Diguem No. A les 19h. al Centre Cívic Pla d'en Boet

VIC: Encartellada d'inici de la campanya Diguem No. A partir de les 12 de la nit a la plaça Major de Vic.

2 de juny

LLEIDA: Acte de rebuig a l'Estatut: Ramon Usall (CUP Lleida), Blanca Serra (Campanya Diguem No) i Otger Ametller (regidor de la CUP de Vilafranca). A les 20h. a l'Escorxador.

3 de juny

CARDEDEU: Acte polític "Diguem No" amb: Mònica Sabata (Plataforma pel Dret de Decidir), Xevi Safont (Campanya Diguem NO) i Pep Riera (assemblea de pagesos). A les 19h. a la plaça Sant Corneli.

BALAGUER: "Tot el que no diuen de l'Estatut", amb un portaveu de la Campanya Diguem No. A les 20.30h. al Casal Pere III.

REUS: Manifestació unitària del Camp pel No a l'Estatut. Després acte polític. 7.30h. al Mercat Central de Reus.

VILAFRANCA DEL PENEDEÛS: Acte polític, xocolatada, actuacions de colles bastoneres i concert. A partir de les 18h. a la plaça Jaume I.

4 de juny

CERVERA: Acte de rebuig a l'Estatut, amb Roser Palol. A les 18h. a la Sala d'actes del casal de la gent gran.

6 de juny

SANT VICENÇ DELS HORTS: Xerrada presentació de la Campanya Diguem NO. A les 20h. a la biblioteca municipal Narcís Lluís.

BARCELONA: Presentació de l'espot televisiu de la Campanya Diguem No. A les 12h. del migdia a l'Ateneu la Torna.

8 de juny

FIGUERES: Acte de rebuig a l'Estatut amb Josep M. Terricabras, Pep Riera, Francesc Ribera 'Titot' i Joan Fradera. A partir de les 20.30h. al Teatre el Jardí.

VILASSAR DE MAR: Acte pel NO. A les 20h. al Museu Monjo.

9 de juny

TONA: Acte sobre l'Estatut amb Guillem Fuster (CUP Sabadell). A les 19h. a la plaça Major.

VALLS: Acte polític i sopar popular. A les 20.30h. a la Plaça de la Zeta de Valls.

SANTS: Acte polític de rebuig a l'estatut amb Jordi Soler (veí del barri) i Oriol Jonqueras (historiador), i actuacions musicals. A les 19.30h. a les Cotxeres de Sants.

10 de juny

SANT LLORENÇ DE MORUNYS: Xerrada sobre l'Estatut amb Carles Solà (exconseller), Josep Anton Vilalta (CUP de Torà) i Julià de Jòdar (Campanya Diguem NO). A les 17h.

RIUDOMS: Acte polític unitari al Camp i concert.

ARBÚCIES: Botifarrada a l'Estatut. A les 21h. a la plaça Pepet Pol.

GIRONA: Festa popular, manifestació i acte polític a Girona. A partir de les 11.30 del matí a la Rambla.

11 de juny

BADALONA: Acte polític pel 'no' i dinar popular. A partir de les 13h. al passeig de la Rambla.

13 de juny

BORDILS: Xerrada sobre la reforma de l'Estatut: "qui ha de decidir el futur dels catalans?", amb Jaume Soler (Arbúcies) i Julià de Jòdar. Al Casal de Bordils.

16 de juny

GRÀCIA: Cultura popular, sopar i acte polític de rebuig a l'Estatut. A partir de les 18h. a la plaça Rius i Taulet.

Acció per l'autodeterminació al Parlament de Catalunya

Dues persones en nom de la campanya "Països Catalans Insubmisos" van interrompre el dijous 1 de juny la sessió del Parlament de Catalunya en protesta per les reformes dels estatuts d'Autonomia als Països Catalans i reclamant el dret a l'autodeterminació.

Amb pancartes contra els estatuts i a favor de l'Autodeterminació, els dos membres de "Països Catalans Insubmisos" van accedir a l'espai de butaques del Parlament mentre parlava la consellera Montserrat Tura, poques hores abans que comencés oficialment la campanya de cara al referèndum estatutari.

L'acció volia denunciar que el nou text estatutari principatí "no ens assegura cap avenç en l'assoliment d'una societat justa i igualitària, que garanteixi tots els drets de les dones, dels immigrants, treballadors, joves i precaris que seguiran subjectes a la discriminació de gènere, a la negació dels seus drets com a persones, a la prepotència patronal o a l'oci consumista i alienant". El manifest que reivindicava l'acció també denunciava "la submissió demostrada per part de la classe política catalana envers l'Estat i els interessos dels poders fàctics, com també una reforma estatutària que no fa altra cosa que encadenar-nos per més temps al marc autonòmic espanyol".

Els dos joves insubmisos van ser retinguts durant dues hores i finalment van ser posats en llibertat.

"Votar 'no' permetrà iniciar una nova etapa per exercir el dret a decidir"

ENTREVISTA

Entrevista a Carles Riera, Portaveu de la Campanya Diguem NO

Carles Riera és portaveu de la campanya Diguem No. Aquest sociòleg va ser un dels promotors de la Plataforma pel Dret de Decidir, que el 18 de febrer passat va convocar la manifestació on centenars de milers de catalanes i catalans van sortir al carrer sota el lema "Som una nació i tenim el dret de decidir". Carles Riera té una llarga trajectòria de lluita per les llibertats nacionals i socials dels Països Catalans, i

actualment forma part del CIEMEN.

Com a portaveu de la campanya Diguem No, Riera exposa en aquesta entrevista els motius que han impulsat el centenar llarg d'entitats agrupades en aquesta iniciativa a oposar-se frontalment al text estatutari que es votarà a les urnes el 18 de juny. Carles Riera també reflexiona sobre què cal fer més enllà del dia del referèndum

XAVIER TEDÓ BARCELONA

Per què s'ha de votar NO a aquest Estatut?

Aquest Estatut no és un instrument per a iniciar un camí de sobirania, sinó per a assolir un encaix definitiu de Catalunya a Espanya. Una Espanya ben allunyada fins i tot dels plantejaments inicialment federalistes i plurinacionals del tripartit i de CiU.

L'Estatut aprovat pel Parlament el 30 de setembre era igualment un Estatut autonomista, però que deixava la porta oberta a algunes competències d'orientació sobiranista. El rebuig d'aquesta proposta per part de les institucions de l'Estat i la claudicació de totes les forces polítiques catalanes en el procés negociador, han deixat ben clar que la via autonomista no ens durà mai a la sobirania.

Quines mancances té aquest Estatut?

Tant amb l'Estatut del 79 com amb l'actual proposta, totes les qüestions polítiques importants pel nostre país es decideixen en les institucions espanyoles o bé en votacions a nivell de tot l'Estat. Aquest mateix Estatut n'és una mostra evident: no som cridats i cridades a votar una proposta sortida del nostre Parlament sinó del Parlament Espanyol. El model de relacions laborals, el model de desenvolupament, les polítiques energètiques i l'acció sobre el territori, les grans estratègies econòmiques, o la política internacional, seguiran quedant fora del nostre auto-

govern. D'altra banda, cap de les propostes d'alt valor simbòlic que aquest nou Estatut havia de garantir segons els seus promotors, tampoc han estat assolides. Les seleccions esportives, el reconeixement de la llengua catalana a Europa, o la representació política

"És evident que la majoria del NO no serà del PP, sinó d'orientació sobiranista i de censura a tota la classe política. La campanya contra el NO dels partidaris del SI, no és contra el PP sinó contra el sobiranisme i contra les esquerres"

catalana en les institucions internacionals, en són clars exemples. És un Estatut que reforça la fragmentació dels Països Catalans i no obre cap via cap a la nostra reconstrucció nacional.

El no és un acte de rebuig a la classe política catalana?

Sí. Votar NO és també una crítica, un vot de censura, al conjunt de la classe política catalana, que ha traït els seus propis acords en el Parlament català, que no ha volgut ni sabut negociar amb fermesa i dignitat, i que, finalment, ha posat la seva salvació política per sobre de la defensa del país. És un Estatut de la frustració, de la claudicació i dels oportunistes que només defensen la seva menjadora.

En aquesta situació hi haurà ben segur una gran abstenció, un sí sense cap mena d'entusiasme, un no espanyolista poc significatiu i un no sobiranista convençut que cal anar més lluny.

Que us sembla l'argument que no es pot compartir el no amb el PP?

És un argument típicament mafiós: "si no estàs amb mi, estàs amb l'emic". El problema és que els partidaris del Sí també són els nostres adversaris polítics. D'altra banda, el PP, afortunadament, és una força socialment i política minoritària a Catalunya. És evident que la majoria del NO no serà del PP, sinó d'orientació sobiranista i de censura a tota la classe política. La campanya contra el NO dels partidaris del SI, no és contra el PP sinó contra el sobiranisme i contra les esquerres conseqüents. No podem deixar que segrestin el NO, ens l'hem de reapropiar des de la insubmissió.

Considera que el NO té possibilitats de guanyar?

Jo crec que el NO ja ha guanyat. Va començar a guanyar el 18 de febrer amb la gran manifestació pel Dret a Decidir, ha seguit guanyant amb la creació de la nostra campanya Diguem NO, amb la decisió de les JERC i de les bases d'ERC de forçar la seva direcció a decantar-se pel NO, amb la decisió de la Plata-

"Allò que és veritablement important és que signifiqui l'inici d'una nova etapa política en què sectors significatius del nostre poble comencem a autoorganitzar-nos per exercir el dret a decidir"

forma pel Dret a Decidir de sumar-se finalment al NO. Amb les adhesions de tantes i tantes entitats, de tantes personalitats, de tanta gent de tot el país. El fet que la classe política catalana vagi al referèndum amb el temor d'un important resultat pel NO indica que

ja hem començat a guanyar. Una victòria que té aquesta campanya com a preludi, ja que sigui quin sigui el percentatge del NO, tindrem a les nostres mans la possibilitat de començar un procés d'autodeterminació. Més que el resultat en sí mateix, allò que és veritablement important és convertir el referèndum en un camp de disputa entre l'autonomisme i el sobiranisme, que signifiqui l'inici d'una nova etapa política en què sectors significatius del nostre poble comencem a autoorganitzar-nos per tal d'exercir efectivament el dret a decidir i per tal de pressionar les institucions catalanes perquè facin respectar les seves decisions i perquè recuperin la recuperem la dignitat perduda.

Què va significar la manifestació del 18 de febrer?

Aquella gran manifestació va significar, contra la majoria de la classe política, dels poders mediàtics i de la intel·lectualitat, una demostració de força i d'autogestió de la societat, davant de les agressions de l'espanyolisme i de les claudicacions i incoherències dels partits del Parlament. Un acte d'autoafirmació no només reclamant sinó començant a prendre's el dret a decidir. Un dret a decidir que continuem prenent-nos mitjançant el NO a l'Estatut i que més endavant podem continuar exercint mitjançant un moviment popular per l'autodeterminació.

Quins seran els pilars de la campanya Diguem NO?

Els principals pilars de la campanya són la participació i la militància de molta gent en tot el territori, i la forta cultura d'autoorganització i de desobediència que s'està gestant en la xarxa promotora, amb una gran i esperançadora presència de gent jove. Aquests pilars són i seran essencials pel procés d'autodeterminació i de relleu de la caduca classe política catalana que ens cal generar com a continuació de la campanya pel NO.

En termes de continguts, l'afirmació que som una nació sense matisos, que aquesta nació són els Països Catalans i que volem exercir el nostre dret d'autodeterminació per a construir un país lliure on els drets socials siguin plenament reconeguts i desenvolupats, plantejen una campanya de ruptura amb l'autonomisme i de gestació d'un procés democràtic cap a la independència.

demana el vídeo de campanya

a info@diguemno.org // 10 minuts d'arguments pel NO

amb les intervencions de:

Joel Joan // Vicent Partal // Feliu Ventura // Pep Riera // Isabel-Clara Simó // Diosdado Toledano // Carles Riera i Maria Oliver // Josep Maria Terricabres // ...

NO

campanya
diguem